

Poem ascuns

Ovidiu Cornilă

marea m-a aruncat coamă albastră
pe țărmul însetat al veșnicei așteptări;
mi-am rezemat privirea de cea mai îndepărtată stea
prin care ochii tăi mă căutau
neîncetat...

noaptea cu haina-i adâncă de umbre
licărește în imperiul ei misterios rugă
ca tu să vii,
ca tu să câți,
să mă trăiești din nou.

apoi te-am luat de mână, iar pasul tău
precum căderea de petală
a plâns în zborul lui o clipă mută
de amor;

și-atunci am spus:
eu voi porni spre zorile târzii
cu tine roșu-aprins
prin verdele de pajiști
și liniște de păsări...

iar tu vei fi
un simplu port pe-o margine de vis,
ca un sărut surâs ascuns
în lumea dintre nori...